

Imbre-Dináról

FÖLDRAJZ

Ez a cikk nem önálló írásként, hanem az LFG.hu fórumán, a MAGUS kérdések és válaszok téma 150. oldalán jelent meg, Domoly neve alatt. Mivel érdekes, értékes és máshol így összeszedve nem igazán megjelent információról van szó, ezért érdemesnek láttam külön cikként megjelentetni. (a szerkesztő)

Az Imbre-Dina és a környező kisebb szigetek trópusi őserdővel borított, korallzátonyokkal szegélyezett szigetvilágot alkotnak. A szigetek vulkanikusak, gyakran borítja el őket lávaár vagy sújtja földrengés. A szárazulatokat hagyományosan a gorvikiak őseivel rokonságban álló törzsek lakják, barna bőrű, vékony termetű emberek. A hetedkor első felében körülbelül neolit szinten álltak (kapás földművelés, faluközösségek, animista hitvilág, szellemekkel paktáló orvosságos emberek), a szervezett államok felé mutató első jelekkel. Ez a gorviki terjeszkedéssel megváltozott, az abradói ültetvények rabszolgautánpótlásának elég nagy része ugyanis innen származott. Ennek folytán a helyiek – főleg a partvidéki törzsek – egy része kipusztult, a maradék pedig a nagyobb szigetek járhatatlan hegyei közé húzódva rejtőzködésre és gerillaháborúra rendezkedett be. Mára klasszikus, idegengyűlölő mentalitású „fejvadászokká” váltak.

A rossz hírű szigeteket az elmúlt évszázadokban jobbra elkerülték a civilizált országok lakói. Ezt kihasználva viszonylag nagy számban jelentek meg a sellők, akiknek ynevi mércével talán az itteni langyos vizekben vannak a legnagyobb kolóniáik. Ők a partra visszamerészkedett bennszülöttek egy részére is kiterjesztették a befolyásukat (boszorkánymágia, ugyebár), így sajátos hódoltsági területeket hozva létre.

Az ynevi nagyhatalmak látóterébe az Imbre-Dina csak a közelmúltban, a tengeri hajózás fejlődésével került. Az északi és déli hajóépítési technikák elegyítésével ugyanis mind a gorviki, mind a sinemosi hajósoknak sikerült járhatóvá és jövedelmezővé tenni a Keleti-óceán part menti hajózóútját. (A sutralisi óceánok sajátos viszonyai miatt a nyílt tengeri kerülő nem alternatíva, a próbálkozók jó eséllyel ottvesznek.) Kisebb támaszpontok (erődök, vízvételi helyek) láncát hozták létre, amelyek stratégiai helyzetüknél fogva igen gyakran cserélnek gazdát. Ebben a megváltozott helyzetben a gorviki tartományok, a Sinemosi Liga, de kisebb mértékben Shadon és Raehur is igyekszik kontrollja alá vonni a főbb szorosokat és kikötőhelyeket. A mi értelmezésünk szerint a Garmacor címerében említett zátonyvízi háború éppen néhány ilyen, Máltához hasonló jelentőségű földdarab ellenőrzéséért folyt, persze délebbre.

Az imbre-dinai kikötők hirtelen felduzzadt, pár ezres bódévárosok, ahol nagy vagyonok cserélnek gazdát, de a helyi termelés szinte nulla. Ennélfogva a közrend esetleges, az árak hajmeresztőek, az életkörülmények borzasztóak. Minden magán viseli az ideiglenesség jeleit. A fent említett nagyhatalmaknak és a hajókra vadászó kalózok – akik valójában fizetett privateerek – a nyilvános kikötők mellett számos titkos(nak vélt) támaszpontja is van. Mindegyik szigorúan a partvidéken: a szigetek belseje kereskedelmi szempontból érdektelen és továbbra is veszélyes.

Földi analógia: Melanézia (Salamon-szigetek, Új-Guinea) és a Karib-tenger.

Ez a cikk nem önálló írásként, hanem az LFG.hu fórumán, a MAGUS kérdések és válaszok téma 150. oldalán jelent meg, Domoly neve alatt.

Mivel érdekes, értékes és máshol így összeszedve nem igazán megjelent információról van szó, ezért érdemesnek láttam külön cikként megjelentetni. (a szerkesztő)

2010.10.18.

Szerző: Domoly

Forrás: LFG.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely